

לב שזמע

תמצית שיעורים אויף די פרשה
פון הרה"ג רבי שמעיה לעזר שליט"א
דומ"ץ דקהל יטב לב ד'סאטמאר

אידיש

פקודי - חודש אדר

לעילוי נשמת
הרה"ח מקים עולה של תורה
ר' ישעי' זאב בן הרה"ח ישראל ישכר זלה"ה
ראש הקהל דקהל יטב לב סאטמאר - לאנדאן

ניתן לשמוע השיעורים ב'קול הלשון'

020 81917000

[ex3,1.11.1]

'שגיאות מי יבין' - אי אפשר לבר בלא תבן
בבקשה, המוצא שגיאה כלשהוא יואיל להודיע
למז"ל למען יתוקן אי"ה

להערות והארות ולקבלת הגליון יש לשלוח לאימעל

levshomeya@gmail.com

סדר ועימוד: א. י. גרינוואלד

054-8494370

תוכן הענינים

די גרויסקייט פון חודש אדר - הכנה צו פורים

- ה די שמחה אין 'אדר' גייט מדרגא לדרגא
- ו חודש אדר - א חודש פון הפרת הטוב
- ו חודש אדר האבן די אידן די מזל פון עשו
- ז מיחייב איניש לבסומי בפוריא
- ח א ריכטיגע הכנה
- ט מסכת מגלה מסגל ליראת שמים
- ט ימי הפורים לא יהיו בטלים
- י יסוד המגלה - אמונה בהשגחה פרטית
- יא מרדכי הצדיק האט געשפירט... ..
- יב זיך שטענדיג מחזק זיין
- יג דער באשעפער שיקט אונז סיגנאלן

פֿרֶשֶׁת פֿקוּדֵי - חוֹדֶשׁ אָדָר

די גרויסקייט פון חודש אדר - הכנה צו פורים

★ די שמחה אין 'אדר' גייט מדרגא לדרגא ★ חודש אדר - א חודש פון הכרת הטוב
 ★ חודש אדר האבן די אידן די מזל פון עשו ★ מיחזב איניש לבסומי בפורי'א ★ א
 ריכטיגע הכנה ★ מסכת מגלה מסגל ליראת שמים ★ ימי הפורים לא יהיו בטלים ★ יסוד
 המגלה - אמונה בהשגחה פרטית ★ מרדכי הצדיק האט געשפירט... ★ זיך שטענדיג
 מחזק זיין ★ דער באשעפער שיקט אונז סיגנאלן

די שמחה אין 'אדר' גייט מדרגא לדרגא

מיר זענען שוין אריין אין די לעכטיגע
 חודש 'אדר', די גמרא זאגט (תענית
 כט.) "כשם שמשונכנס אב אזוי ווי ווען עס
 קומט חודש אב ממעטין בשמחה
 פארמינערט מען שמחה, פך פונקט אזוי
משונכנס אדר ווען עס קומט אדר מרבין
 בשמחה פארמערט מען שמחה", דער שפת
 אמת פֿרעגט לכאורה דארף מען פארשטיין,
 וואס מיינט דאס 'פונקט אזוי', וואס איז
 דער די פארגליר פון די צוויי חדשים?

דערנאך תשעה באב - 'פונקט אזוי' דארף
 זיין חודש אדר, מען זאל פסדר מרבה זיין
 מער און מער שמחה, מ'דארף גיין 'מדרגא
 לדרגא' אין מדת ה'שמחה' ביז די שפיץ אין
 'עצם יום הפורים', מען הייבט אן ראש
 חודש אדר, אזוי ווען עס קומט פורים זאל
 מען שוין האבן צוגעקומען צו דער
 העכסטע מדרגות אין שמחה.

ער ענטפערט: אין חודש אב ווערט די
 אבילות שטערקער און שטערקער ווי
 גענטער מען קומט אן צו תשעה באב -
 ראש חודש אב זענען שוין דא הלכות פון
 אבילות, 'שבוע שחל בו תשעה באב' [די
 וואך פון תשעה באב] זענען דא נאך מער
 הלכות, 'ז' אב' האט נאך מער הלכות פון
 אבילות, ערב תשעה באב נאך מער, און

דערפאר וואס חז"ל זאגן משונכנס אדר
 איז דא א חיוב פון 'מרבין
 בשמחה', א חודש וואס איז געווינדמעט
 פאר שמחה, מיינט דאס אנודאי אז עס
 קומען אראפ השפעות פון שמחה, מיר
 קענען זיך מחזק זיין און זיין פריילעך!

עס איז נישט קיין סוד אז אסאך
 מענטשען מוטשענען זיך זייער מיט
 דעם ענין פון שמחה, ווייל עס טרעפט זיך
 עגמת נפש דא און דארט, דערפאר דארפן
 מיר זיך מחזק זיין זייער שטארק אין די

חודש אדר האבן די אידן די מזל פון עשו

חודש אדר איז ארום גענומען מיט גאר א גוטע מזל ווי עס שטייט אין די גמרא (תענית כט:): רב פפא האט געזאגט "א איד וואס האט א סכסוף מיט א גוי, זאל זיך ארויס דרייען פון אים [פרובירן נישט זיך צו טרעפן מיט אים] אין חודש אב, ווייל דעמאלטס האבן די אידן נישט אזא גוטע מזל, און ער זאל זעהן זיך נא צו טרעפן מיט אים [און זיך דורך קומען די סכסוף] אין חודש אדר, ווייל דעמאלטס האבן די אידן נא א גוטע מזל".

דער ריטב"א פֿרעגט: אז לכאורה דארף מען פארשטיין, וואס מיינט דאס אז אין אדר האבן די אידן א גוטע "מזל"? די גמרא זאגט דאך (שבת קנו.) אין מזל לישואל די אידן האבן בכלל נישט קיין מזל, [נאר אלעס איז גראד פון באשעפער, לויט ווי דער באשעפער פארשטייט אז עס איז גוט פאר אים]. ענטפערט דער ריטב"א, אז אזוי האט פביכול די פארשטאנד פון באשעפער גוזר געווען, אז אין אדר זאל זיין א גוטע מזל פאר די אידן, אז אפילו אויב א איד איז נישט ראוי, באקומט ער אלעס גוטס אין חודש אדר.

א שיינער טעם האב איך געהערט אויף דעם, עס איז באקאנט אין די ספרים הקדושים (זוהר הקדוש ח"ב דף יב.) אז יעקב און

טעג צו זיין פריילעך, און פון דעם שפען שמחה אויף א גאנץ יאר".

אין זייער אסאך הייליגע ספרים טרעפן מיר אז דורך די מדה פון שמחה קען א מענטש דעגרייכן שלמות אין אלע ענינים פון עבודת ה', דערפאר איז פדאי זיך צו שטארקטן מיט א געוואלדיגע מסירות נפש אויף דעם ענין פון שמחה!

חודש אדר - א חודש פון הַפְּרַת הַטּוֹב

פּוּרִים, איז א צייט פון 'קבלת התורה מאהבה' ווי די גמרא (שבת פח) זאגט 'הדר קבלוהו מאהבה' אידן האבן פון פריש מקבל געווען די תורה אין חודש אדר, שטייט אין רש"י "אז ווען זיי האבן געזעהן די גרויסע נסים און חסדים וואס דער אויבערשטער האט געטון פאר זיי, אלס הַפְּרַת הַטּוֹב האבן זיי מקבל געווען די תורה".

קומט אויס אז חודש "אדר" איז א צייט פון "הַפְּרַת הַטּוֹב" פארן רבונו של עולם, יעדער פון אונז באקומט פון השי"ת חסדים עד אין שיעור, יעצט אין חודש אדר איז א צייט צוריק צו באצאלן דער אויבערשטער אביסל, אזוי ווי די אידן אין יענע טעג האבן מקבל געווען די תורה מכח די מדה פון הַפְּרַת הַטּוֹב.

א. אמאל איז געקומען עפעס א גוטע איד קיין אנטווערפן חודש אדר, און דער פשווארסקער רבי שליט"א האט אים מקבל פנים געווען מיט די ווערטער "חודש אדר דארף מען זיין פרייליך, שמחה איז דאך נישט אזוי פשוט?! קומט א גוטע איד אין שטעטל ווערט פרייליך, קען מען זיך מיטכאפן.

מיחזב איניש לבסומי בפוריא

דער פֿך און מזל פון חֵדֶשׁ אָדָר קען מען אויף זעהן פון די הייליגע ווערטער פון חתם סופר (סוכה מו. שו"ת אוח סימן קפה), ווי ער איז מסביר די באקאנטע גמרא (מגילה ז:): פון "חזב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי" מען דארף זיך שפּוֹרֵךְ אִין פורים ביז מען ווייסט נישט דעם אונטערשייד צווישן ארור המן און ברוך מרדכי.

דערנאך פארציילט די גמרא די באקאנטע מעשה אז די צוויי הייליגע אמוראים רבה און ר' זירא זענען געזעצן צוזאמען און געגעסן א סעודה פורים, און רבה האט זיך שטארק אנגעשיכורט, אין פון דעם וואס ער איז געווען אנגעטרונקען 'קום רבה שחטיה לר' זירא' איז רבה אויפגעשטאנען און געשחטן ר' זירא. צומארגנס האט ער מתפלל געווען און ר' זירא איז געווארן צוריק לעבעדיג.²

פארציילט די גמרא ווייטער: עס איז אריבער א יאר, און רבה האט זיך נאכאמאל געוואלט זעצן צום סעודת פורים מיט ר' זירא, האט ר' זירא אים געזאגט "צו דען געדענקסטו נישט וואס איז געווען פאר יאר? מען קען זיך נישט פארלאזן אויף א נס".

לקאורה די צוויי סגיות זענען ממש א תנייה, קודם זאגט די גמרא אז

עשו האבן זיך צוטיילט מיט די חדשים פון יאר, פון די זומער חדשים האט יעקב באקומען 'ניסן אייר סיון', און עשו 'תמוז אב אלול', און פון די ווינטער חדשים האט יעקב באקומען "תשרי חשוון פסליו", און עשו "טבת שבט אדר".

שטייט אבער אין ספרים אז יעקב אבינו מיט זיין גרויס חכמה האט מצליח געווען צו גנב'ענען די סוף פון עשו, זומער האט ער גע'גנב'עט "אלול" און ווינטער "אדר", אזוי ווי ס'שטייט "וידו אוחזת בעקב עשו" די סוף פון עשו, קומט אויס אז "אדר" געהערט בעצם פאר עשו נאר ס'איז גע'גנב'עט פון אים, און ווען מיר אידן האבן גע'גנב'עט פון עשו זיין חדש, האט מען מיט גענומען דער גוטע מזל אויף, ווייל גוים זענען דאך יא אונטער די מזלות.

און וועגען דעם האט זיך המן זייער שטארק געפריידט ווען ער האט געזעהן אז די גורל איז געפאלן אויף אדר, ווייל דאס איז דאך א חודש וואס געהערט באַמַת פאר זיין זיידע עשו, אבער ער האט נישט געוויסט אז דער חדש וועט ווערן צוגענומען פון אים, דורך די תורה און תפילה פון מרדכי און די אידן און בפרט די תינוקות של בית רבן, דאס אלעס האט גורם געווען אז דער קול יעקב האט זיך מתגבר געווען אויף די ידי עשו, און די אידן האבן געהאט א ישועה.

ב. דער מהרש"א איז מסביר אז רבה האט אנגעטרינקען רב זירא מער ווי געווענליך און דאס האט צוגעברענגט אז רב זירא זאל אריין פאלן אין בעט, וויבאלד ער האט נישט געקענט דערהייבן די מאס וויין וואס רבה האט אים געגעבן.

אַבְעֵר אֵינְעֵר וואס ווייַסט נישט וואס זײַן מױל איז קען זײַ פּאַרלאָזן אויף רוב, אַז זײַן מױל איז מױסְתֵמָא נישט מױסְתֵמָא, און דאַרף נישט חושש זײַן.

א ריבטיגע הַכְנָה

אין מַסְכַּת סוֹפְרִים (פרק יד הלכה יח) ווערט געברענגט אַ מְנַהֵג, אַז אין דער ערשטע מוֹצָאֵי שְׁבַת קוֹדֵשׁ פון אַדָּר ליינט מען די ערשטע הַאֲלָב מְגִלָּה, און דער צווייטע מוֹצָאֵי שְׁבַת פון אַדָּר ליינט מען די צווייטע הַאֲלָב מְגִלָּה. [ווארשיינלעך איז דער מְנַהֵג נישט אָנגענומען בתפוצת ישראל].

דער הייליגע חתם סופר איז מסביר אַ פֿשוֹטֵע טעם אויף דעם מְנַהֵג, אַז דער ענין איז מ'זאל זײַ גרייטן צו די מצוה פון קריאת המגלה, מען קען נישט אָנהייבן צו לערנען די מְגִלָּה אַיינמאל פורים איז שוין דא, די מְגִלָּה איז דאָרף לאַנג, און עס האט תּלִי תּלִים פון פֿשְׁטִים און רְמִזִים,

עס איז אַ חֵיּוּב צו טרײַנקען אויף אַ שְׁטאַרקע אופן, און גלייך דערנאָך ברענגט די גמרא אַז עס איז געשען אַזאַ שטרויכלונג דורך שְׁפּוּרִים און פּוּרִים, וואס דאס מיינט לכּאֲוֶרָה אַז מ'זאל נישט טרײַנקען פּוּרִים.

טייל מְפָרְשִׁים (ב"י בשם רבינו אפרים) לערנען טאקע אַז די פּוּנָה פון די גמרא איז טאקע אַרויסצוברענגען אַז מ'פּסָקֵנְט נישט אַז עס איז דא חֵיּוּב שְׁפּוּרִים, אַבְעֵר דער ר"ף און אַזוי אויף דער שְׁלַחַן עֲרוּף ברענגען יא דער חֵיּוּב פון טרײַנקען.

זאגט דער הייליגער חתם סופר, אַז דער ר"ף אין די ראשונים לערנען אַז סתם אַ מענטש דאַרף נישט חושש זײַן אַז עפֿעס וועט געשען דורך שְׁפּוּרִים, ווייל מיר האָבן דאָרף אַ פֿלל אַז 'שְׁלוּחֵי מִצְוָה אֵינן נזוקין', נאר רבּה וואס האט געוואוסט אַז זײַן מױל איז מױסְתֵמָא¹ (דער מױל וואס דאס ווייזט אויף רציחה), ער האט נישט געמעגט טרײַנקען,

ג. די גמרא אין שבת (קנו) זאגט אַז דער וואס איז געבוירן אין מזל מאדים וועט פארגיסן בלוט, אדער א שוחט אדער א מוהל וכו', זאגט דארט רבה "איך בין געבוירן אין מזל מאדים [און מיט דעם אלעס פארגיס איך נישט קיין בלוט]", האט אביי אים געזאגט אַז דו ביסט פארט מעניש עוברי עבירה.

ד. אין מסכת סופרים איז דא אסאך מנהגים וואס עס איז נישט אזוי איינגעפירט, עס איז דא מנהגים וואס עס איז בכלל נישט איינגעפירט אנדערע זענען יא איינגעפירט ביי א חלק פון כלל ישראל. דער מנהג פון קריאת המגילה איז איינגעפירט אין סקווירא, און אזוי פירט מען זיך ביי זיי עד היום.

דער סקווירא רבי זי"ע איז געווארן א אייניקל אין בעלזא ביים פריעדיגע רב זי"ע, און וויבאלד ער האט קיינמאל נישט געוואלט משנה זיין קיין שום ריר, האט ער זיך דארט אויך אזוי געפירט, און דער בעלזא רב זי"ע האט אים געפרעגט ווי איז דער מקור פון דעם מנהג, דער סקווירא רבי זי"ע האט נישט געענטפערט וועגן דעם כבוד פון בעלזא רב, צום סוף האט דער בעלזער רב מברר געווען אַז די מקור איז אין מסכת סופרים.

מחית עמלק, איז עס זייער פארשטענדליך, ווייל ביי עמלק שטייט דאך "אשר קרך בדרף... ולא ירא אלקים", עמלק האט נישט מורא געהאט פון השי"ת און דאס האט ער אריינגעברענגט רחמנא ליצלן אין אידישע קינדער, ער איז זיי געקומען קאלט מאכן פון עבודת השי"ת, ער האט אפגעקילט דער אינערליכע אידישע געפיל, און מיט דעם האט ער צוגעברענגט אז כלל ישראל האט געזינדיגט, און די אידן זענען געווארן קאלט צו מצות און צו עבודת השם יתברך, און דורך דעם וואס מען מעקט אויס און מ'פארטרײבט דעם עמלק פון אונז דורך לערנען מסכת מגלה – וואס מ'איז מיט דעם מקיים די מצוה פון מחית עמלק (ווי דערמאנט פרער), מעקט מען אויס עמלק, און מ'קומט צו צו יראת שמים.

ווייל מיטן אויסמעקן עמלק וואס האט געוואלט פארמינערן די הייליגקייט און די יראת שמים פון אונזער אידישע אנגעווארמטע הערצער, פאדערט זיך צו צולייגן מער און נאך יראת השם, און זיך הייליגן בקדושה ובטהרה.

אזוי אויך לאזט זיך זאגן אז יעדע עסק אין מחשבה אין די גרויסע הייליגע טעג פון פורים, ברענגט צו יראת שמים, וויבאלד דער יו"ט פורים האט אין זיך מחית עמלק.

ימי הפורים לא יהיו בטלים

עס שטייט אין מדרש (שוחר טוב משל ט) פל המועדים בטלים וימי הפורים לא יהיו בטלים, אלע ימים טובים וועלן בטל ווערן איינמאל משיח וועט קומען, אויסער דעם יום טוב פורים.

פשוט רמז דרוש סוד, און אויב מ'וועט נאר פורים זיך אריינטוהן אין די מגלה וועט מען בכלל נישט דערגיין אפלו דער ריכטיגע פשוט פשוט, ממילא האט מען איינגעפירט אז מ'ליינט די מגלה פון פריער פדי די הערצער זאלן שוין אנהייבן צו ווערן אנגעהייצט, די זעהל זאל שוין באקומען אן אינערליכע טעם און קענען שפירן אין די גרויסקייט פון דעם הייליגן לעכטיגע טאג פורים.

ממילא איז פשוט אז אפלו מיר האבן טאקע נישט דער מנהג, איז אבער אונדאי פאסיג אז פאר פורים איז מען זיך מתבונן און מ'לערנט ריכטיג דורך די הייליגע מגלה, סיי אין פשוטות הפסוקים, און סיי אין ספרי דרוש וחסידות, וואס דורך דעם קען מען האבן א אמת'ע טעם אין דעם הייליגען יו"ט פורים הבעל"ט.

מסכת מגלה מסגל ליראת שמים

עס איז אינטערעסאנט צו באמערקן א זאך וואס שטייט שוין אין די ראשונים (ר"ש והראב"ד על תורת כהנים פרשת בחקתי פרשת א הלכה ג), אז דורך דעם וואס מ'לערנט מסכת מגלה איז מען מקיים די מצוה פון "זכור את אשר עשה לך עמלק וגו' לא תשכח", ממילא קומט אויס אז ווען מיר גרייטן זיך צו פורים מיט מסכת מגלה וכדומה, איז מען מקיים מחית עמלק.

עס איז באקאנט פון דער שינאווע רב זי"ע אז לערנען מסכת מגלה איז א סגולה אויף יראת שמים.

און לויט דעם ווי די ראשונים זאגן אז מסכת מגלה האט אין זיך דער פנח פון

דאך דער זעלבנע סארט שמחה, ביידע איז דער פרייד - מחותן זעמלק!

יסוד המגלה - אמונה
בהשגחה פרטית

נאך א שכיחות זעהט מען צווישן די צוויי דערהויבענע צייטן - פורים מיט דער גאולה העתידה.

מיר זעהן אין מגלת אסתר, אז ביי די גאנצע מעשה פון פורים, איז אלעס געווען באהאלטן, ביז די לעצטע מינוט האט נישט אויסגעזען ווי די גזרה גייט בטל ווערן, אחשוורוש האט שוין געהאט ארויס געגעבן זיין באפעל צו הרג'נען אלע אידן, המן האט געקעמפט און אנגעהיצט די קעניגרייך אקעגן די אידן, דער מצב איז געווען ביטער און שווער, און פלוצלינג איז געווארן א נס אומגעראכטן באהאלטן אין די טבע, און עס האט אויסגעזען אז רחמנא ליצלן די זאך גייט פאסירן ה' ירחם, און פלוצלינג האט זיך אלעס געגעבן א דריי איבער אויף א עקסטרעמע אופן, טראץ וואס עס האט אויסגעזעהן די גאנצע צייט ביטער שווער ווען פלל ישראל איז געווען ארום-גענומען מיט צרות, ביז עס איז פלוצלינג געשעהן א נס אומגעראכטן.

און וויאזוי? דוקא דורך די פאסירונג וואס האט אויסגעזען קודם אזוי שווער, אז אחשוורוש האט פארשילפט די צדיקות אסתר צו זיין פאלאץ, דאס האט געברענגט די ישועה.

שטייט אין ספרים הקדושים, אז פונקט אזוי וועט אויסזען ביי די גאולה העתידה וואס מיר ווארטן דערויף יעדן

דער חתם סופר איז מסביר אז עס מיינט נישט חס ושלום אז די תורה וועט בטל ווערן, זאת התורה לא תהא מחלפת. נאר דער פשט פונעם מדרש איז, וויבאלד ווען די גאולה וועט זיך אנטפלעקן וועט ווערן גרויסע ריזיגע מופתים, מען וועט קענען טאפן בחוש די גרויסקייט און די הייליגקייט, וואס אלע נסים וואס מיר פרייען זיך יעצט דא אין גלות, וועט נישט זיין קיין מיידענסט פארגלייך צו דאס וואס מיר גייען זוכה זיין צו זעהן און מיטהאלטן, נס גאלת מצרים וועט זיין בטל לויט די גרויסקייט וואס גייט דעמאלטס פארקומען.

וימי הפורים לא יהיו בטלים, אבער אנדערש וועט זיין מיטן יום טוב פורים, טראץ די אלע גרויסע גלוים וואס מיר וועלן זוכה זיין צו זעהן, וועט אבער יום טוב פורים בלייבן אויף לעתיד לבא.

וויבאלד המן איז דאך געווען אן אייניקל פון זעמלק, און וועגן דעם פרייען מיר זיך פורים אז המן איז געווארן אויסגעמעקט, וואס המן איז געווען דעם זעמלק אין יענע צייטן, און ווי באקאנט וועט דער גאולה פארקומען איינמאל זעמלק איז שוין אינגאנצען אויסגעמעקט, אזוי ווי ס'ווערט געברענגט אין רש"י (סוף פרשת בשלח) **אין שמו שלם ואין פסא שלם עד שימחה שמו של זעמלק פלו**, קומט אויס אז ווען משיח וועט קומען וועט דער שמחה זיין אז זעמלק איז געווארן אינגאנצען אויסגעמעקט. שמחת פורים איז אייניג מיט דער זעלבנע שמחה וואס מיר גייען זוכה זיין ביי דער גאולה, דערפאר וועט פורים נישט בטל ווערן אפלו לעתיד לבוא, ווייל עס איז

דער רמ"א שרייבט (אין ספר מחיר 20 אויף מגלת אסתר, אין די הקדמה): **ספור המגלה היא יתד שפל התורה תלויה בה, די מעשה פון די מגלה די גאנצע תורה הענגט אין דעם.** דאס איז דערפאר ווייל פון די מגלה קענען מיר ארויסלערנען די ריכטיגע צוגאנג צו אונזער ביטערע גלות, און ווי אויף ווי דער באשעפער האט אונז אינזין שטענדיג אין אלע מאל.

מרדכי הצדיק האט געשפירט...

עס שטייט אין פסוק (אסתר ב יא) **ובכל יום ויום מרדכי מתלהף לפני שער המלך,** מרדכי הצדיק איז געגאנגען יעדן טאג ביי דער קענגליכן פאלאץ. לכאורה דארף מען פארשטיין פארוואס האט אויסגעפלט צו גיין יעדן טאג זיך אוימקוקן וואס אסתר

טאג, מ'וועט לעבן אין א מצב וואס איז נישט גרינג, יעדער איינער מיט זיין אייגענע פעקל, מ'הערט ליידער טראגעדיעס נישט פשוט, בפרט יעצט ווען מיר שטייען אין א זמן מלחמה, "מען הערט פון מלחמות און שלאכטן" די אטמאספער זעהט אויס פארטינקלט, ביז פלוצלינג וועט זיך געבן אלעס א דריי איבער, מיט אמאל גייט מען הערן דעם קול שופר, עס וועט ווערן אנטפלעקט א נייע וועלט, דער אמת גייט ארויס קומען מיר גייען מיט האלטן די גרויסע נסים און גלויים.

און דעמאלס וועלן מיר זעהן אז די אלע זאכן וואס האט אויסגעזען אזוי געפערליך און שווער, דנקא דאס האט געברענגט די ישועה.

ה. עטליכע יאר צוריק ווען עס האט זיך געטוהן אין אמעריקא בנוגע אז די רעגירונג האט געוואלט מאכן שינוים אין געוויסע אידישקייט ענינים, האט א געוויסע עסקן זיך אריינגעלייגט בעובי הקורה, און ער האט באוויזן צו מאכן א באגעגעניש מיט איינע פון די גאר גרויסע שישקעס וואס די אסיפה האט געקענט ברענגען גרויסע תוצאות.

למעשה איז די אסיפה באשטעטיגט געווארן אויף תשעה באב, האט דער עסקן נישט געוואוסט וואס צו טוהן, אויב ער וועט קומען מיט זיינע נישט מכובד'דיגע קליידער און נישט קיין נארמאלע שייך, קען דאס דאך מאכן א שלעכטע רושם, און די גאנצע ארבעט וועט גיין לטמיון.

למעשה האט דער איד נישט געזוכט קיין קולות, נאר ער איז געגאנגען מיט די בגדים, און זיך פארלאזט אויף השי"ת.

ווען ער איז אריינגעקומען צו דעם שר, האט יענער אים געפרעגט פארוואס ער זעהט אויס אזוי נישט מכובד'דיג, האט ער אים געזאגט אז פאר צוויי טויזענט יאר צוריק איז דער ביהמ"ק חרוב געווארן און כלל ישראל פראוועט נאך עד היום דער חורבן הבית.

ווען דער שר האט דאס געהערט האט דאס אים זייער באנומען, און ער האט גלייך געזאגט אז ער וועט מבטל זיין די גזירה, ווייל פון דעם האט ער געזען וואס כלל ישראל איז.

די זעלבע זאך וואס מ'האט קודם געמיינט אז דאס איז א צרה, למעשה איז דאס געווען די ישועה.

און כאַטשיג אז דאס איז אַוודאי אַ
העכערע ענגן וואס געהערט צו
צדיקים¹, איז אַפער דא דערין אויף אַ
למוד פאר אונז אַלע, אז אַ מענטש דארף זיך
לאַזן פירן דורך השי"ת, און זיך איבערגעבן
אין זיינע הענט: אז ער זעהט אז די זאך
פירט זיך אויף אַ געוויסע וועג², זאל ער זיך
נישט פארעקשניען נאר אויפהייבן די אויגן
צו השי"ת און זיך מבטל זיין.

זיך שטענדיג מחזק זיין

מער אַ למעשה דיגע יסוד קענען מיר
ארויסנעמען פון די הנהגה פון
מַרְדְּכֵי הַצְּדִיקִים, אז אַפלו ווען אַ מענטש
זעהט נישט קיין קיין שום האפענונג,
נאכאלס דארף מען טון השתדלות און
פרובירן צו טון זיינס. אונזער עבודה איז צו
טון, נישט אויפטוהן!

איינמאל אַ מענטש איז זיך מתבונן אז
דער השתדלות אין די געוויסע
זאך, איז די געוויסע פעלה, טאר ער נישט
אויפגעבן, נאר אַנגיין פשוט מיט אַ
שטארקייט "בכל יום ויום", נישט נתפעל
ווערן, און צום סוף וועט ער זען פרות.

פון מַרְדְּכֵי זעען מיר טאקע אז נאר
דערפאר וואס ער האט נישט
אויפגעגעבן, איז ארויס געקומען אַ ישועה
פאר כלל ישראל אינאיינעם אַ מפלה פאר
המן, ווייל ווען מַרְדְּכֵי וואלט נישט

מאכט דארטן, וואס פאר אַ נוצן האט
מַרְדְּכֵי הַצְּדִיקִים געהאט פון דעם, און וועלכע
טובה איז ארויסגעקומען דערפון?

לאמיר זיך מתבונן זיין: מַרְדְּכֵי הַצְּדִיקִים גייט
לפני שער המלך טאג איין טאג
אויס, פאר גאַנצע זיבן יאר, מילא די
ערשטע תקופה האט מען נאך נישט
געוואוסט וואס עס קאכט זיך דא אויס,
אַפער מיט די צייט האט ער דאך געזען אז
דאס איז דער מציאות אַסתר איז בבית
המלך און שוין.

מַרְדְּכֵי הַצְּדִיקִים האט דאך געהאט
תלמידים, ער האט דאך געהאט
זיין הייליגע שטייגער פון עבודת השי"ת,
יומם וְלילה אין בית המדרש, וואס האט ער
געזעהן צו זיך אזוי מקריב זיין און זיך
דרייען בשער המלך.

דער פשט דערפון איז, אז דער באשעפער
געבט פאר אַ צדיק אַ עקסטערע
הרגשה, אַ געפיל צו קענען שפירן וואו מען
קען פויעלען אַ ישועה, און ער האט
פארשטאנען אז פון אַט דער גאר
אינטרעסאנטע געשעניש אז אַ אידישע
מיידל אַסתר האט חתונה געהאט מיט דער
קעניג אַחשוורוש, ווער רעדט נאך אַסתר
וואס איז געווען פון די שבע נביאות, האט
ער פארשטאנען אז זיכער גייט פון דא
ארויס קומען אַ ישועה.

1. מען זאגט ביי שמונה עשרה "משען ומבטח לצדיקים" די צדיקים האבן א באזונדערע משען ומבטח צו וויסן וואס מ'האט צו טוהן.

2. אמאל איז וויכטיג זיך דורכצורעדן מיט א עלטערע תלמיד חכם א בר דעת, אדער דער קביעות דיגע דעת תורה וואס ער פרעגט, צו הערן וואס מ'וויל פון הימל, וכדומה.

וואס איז? זייער פשוט, מ'דכי הצדיק האט זיך נישט געביקט, ער האט אָנגעמאכט אלע צרות, אַוודאי די גוים האָבן קיינמאל נישט ליב קיין אידן, אָבער אַז מ'רייצט זיי אַן זענען זיי געפֿערליך, און מ'מילא איז ער אלעס שולדיג, אַוודאי אלעס מאַכט דער אייבערשטער, אָבער למעשה גערעדט איז דא א פשוטע הסבר צו די גאַנצע מעשה, די קופקעס האָבן וואס צו רעדן און שוין.

למעשה אָבער די אידן האָבן דערזען דעם יד ה', און דערהערט אַז מ'וועקט זיי פון הימל, מ'האט געטוהן דראַסטיגע שנויים פון תשובה, געפאסט דריי טעג נאכאַנאד – דאס איז נישט קיין קלייניקייט בכלל, ווער רעדט נאך ווי מיר ווייסן פון חז"ל אַז דאס איז פאַרְגַעקומען פֿסח; מ'האט געמאכט אַ וועלט'ס איבערקערעניש.

אזוי איז אויך מיט אונז, מיר דאַרפן זיך צוגעוואוינען צו הערן דעם קול ה' אין יעדע פּאַסירונג, און זען זיינע סימנים און סינגאַלען וואס ער שיקט אונז פֿסדר, און נישט זיין פאַרנומען מיט די גייעס, און 'יוצא זיין' מיט עפעס אַ קליינע תשובה ט.

געגאַנגען יעדן טאג, וואלט ער נישט דאַרטן געווען ווען בָּתָן און תָּרַש האָבן גערעדט צווישן זיך, און די גס וואלט נישט צושטאַנד געקומען.

דאס קומט אונז ווייזן אַז יעדער איינער דאַרף אויספילן זיין תפקיד און זיין ציל אויף דער וועלט, און אַפּלו מען זעהט נישט קיין העצלה, טאַר מען זיך נישט מ'אַש זיין, נאָר זיך שטענדיג מחזק זיין און גלייבן אַז דאס איז דער וועג, און ווען עס וועט קומען דער ריכטיגע צייט וואס ער וועט זיך אַביסל אַנשטרענגן וועט ער זעהן זיינע פרות בליהען און שייין וואקסן, געגת ומצאת תאמיז".

דער באשעפער שיקט אונז סיגנאַלן

דער גס פורים האט מיט זיך זייער אַ וויכטיגע למוד וואס מיר דאַרפן ארויס נעמען ממש אויפן טאג טעגליכען לעבן.

ווען עס איז נגזר געווארן די גזרה פון להשמיד להרג ולאַבד איז געווען זייער א פשוטע הסבר פאר די גאַנצע גזרה,

ח. עס איז דא זייער אסאך מעשיות אין דער נושא, פון עלטערן וואס זענען דורכגעגאנגען דער ביטערע נסיון הדור פון 'קינדער וואס גליטשן השם ירחם, וואס אויב די עלטערן – נאכן זיך דוכרעדן מיט דעת תורה – האבן זיך געפירט מיט א סבלנות אין די ריכטיגע וועג וואס מ'האט זיי געלערנט, זענען זיי צוף סוף אנגעקומען!

ט. יעדער וואס האט אויגן און באטראכט וואס מיר זענען דורכגעגאנגען אין די לעצטע יארן, זעט זייער קלאר אז השי"ת וועקט אונז אויף א גאר א גרויסע אופן, און יהי רצון אז מיר זאלן זיך באמת דערוועקן.

עס איז א משל צו א בחור וואס דער וועקער פון ישיבה וועקט אים, און דער בחור שרייט "איך בין שוין אויף!" נאר פשוט אז דער וועקער זאל זיך אפטרעגן, און גלייך דערנאך ווערט ער פארזינקען אין א טיפע געשמאקע שלאף..

אַלע צרות זאלן זיך אויפהערן, ביז מיר
וועלן זוכה זיין צו די גאולה שלימה במהרה
בימינו אמן.

דער אייבעשטער זאל העלפן מיר זאלן
זוכה זיין צו דערהען דעם רוף פון
השי"ת און תשובה טוהן מיט א אמת, און

